

ALİ B. EBİ TALİP

İlk çocuk Müslümandır. Efendimiz'in (sav) amcası Ebu Talib'in oğludur.

Peygamberimizin kızı Hz. Fatıma'nın eşidir. İslam'ın 4. halifesidir.

Vefa gösterenlerin en vefalı olan Allah Resulü (asm), amcası Ebu Talib'in geçim sıkıntılarını biraz olsun hafifletebilmek için, o sıralarda beş yaşlarında olan Hz. Ali'yi, yani Ebu Talib'in en küçük oğlunu elinden tutup, kendi evine götürdü...

Beş yaşında Peygamber Efendimizin (asm) kanatları altına giren Hz. Ali, Resulullah'a (asm) peygamberlik vazifesi geldiğinde on yaşındaydı.

Bu süre içinde onun ahlâkı ile ahlâklanmış, onun terbiyesi ile terbiye edilmiş, onun koruyuculuğu altında, cahiliye adet ve geleneklerinden hiçbirine bulaşmadan büyümüştü.

Tıpkı Peygamber Efendimiz (asm) gibi, yüzünü asla putlara dönmemiş, onlara hiçbir zaman ibadet etmemiş, bir an için bile inanmamış olan Hz. Ali'ye bu özelliğinden dolayı, "Kerramallahu Veche" denir...

İLK NAMAZ

Allah Resulü'ne (asm) peygamberlik geldiğinde ona ilk iman eden Hz. Hatice oldu.

Hız. Hatice, bu konuda o kadar erken davranmıştı ki, peygamberliğin bildirildiği günün sonuna doğru Allah'ın Elçisi (asm) ile birlikte namaz kılmışlardı. Cennet hanımlarının en hayırlısı olan Hatice annemizden Allah razı olsun...

Hız. Ali, Peygamber Efendimizin (asm) ve Hız. Hatice'nin namaz kılmalarını görünce merak etti ve:

"Bu nedir?" diye sordu.

Peygamber Efendimiz (asm):

"Bu Allah'ın kendisi için seçtiği peygamberleriyle gönderdiği dinidir!" dedi.

Bedirde, Uhud'da, Hendek harbinde, Peygamber Efendimizin (asm) kendisini Medine'de vekil olarak bıraktığı için katılamadığı Tebük Savaşı hariç, savaş meydanlarında aslanları bile korkutan kükreyişi ile Allah düşmanlarının yüreklerini ağzına getirdi...

Hayber'in fethinden bir gece önce Peygamber Efendimiz (asm):

“Yarın sancağı öyle birine vereceğim ki, Allah ve Resulü onu sever, o Allah ve Resulü'nü sever” buyurmuştu.

Ertesi gün, sancak Hz. Ali'nin elindeydi...

Aynı gün, Yahudilerin efsanevî savaşçısı Merhab'ı yere serdi.

“Sevinin!” buyurdu Peygamber Efendimiz (asm), **“Hayber'in fethi kolaylaştı...**

O gün, asırlar boyu anlatılacak, dilden dile aktarılacak, gözyaşları ile dinlenecek kahramanlıklar gösterdi...

Peygamber Efendimizin yirmi üç yıllık peygamberliği boyunca bir gün bile yanından ayrılmadı. Bütün bu süre içinde gerçekleşen ne kadar hadise varsa hepsine şahit oldu.

Vahiy kâtibiydi, Kur'an'ı en iyi bilenlerdendi. Savaş meydanlarındaki kahramanlığı gibi ilmi de büyüktü.

Hz. Peygamberimiz'in (asm) kızı Fatıma ile evlendi. Hasan ve Hüseyin adında iki oğlu oldu.

“Rabbimiz! Bizi sana teslim olmuş kimseler kıl. Soyumuzdan da sana teslim olmuş bir ümmet kıl. Bize ibadet yerlerini ve ilkelerini göster. Tövbemizi kabul et. Çünkü sen, tövbeleri çok kabul edensin, çok merhametli olansın.” (Bakara Suresi, 128)

Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman'ın halifeliği zamanlarında, her konuda başvurulacak bir kimse olarak, baş üstünde tutuldu.

Hz. Osman'ın şehit edilmesinden sonra, İslam'ın **dördüncü halifesi** oldu.

ZEYD BİN HARİSE

Kölelerden ilk Müslüman olan kişidir. Peygamber Efendimizin (sav) evinde büyümüştür. Taif'te Peygamberimize atılan taşlara siper olan sahâbî.

Hakim b. Hizam, panayıra birkaç köle edinmek için uğramıştı. Küçük çocuğu görünce hemen içi ısınmış, belki bir miktar da acımıştı.

İnsan satıcısına dört yüz dirhem verip sekiz yaşlarındaki ufaklığı satın aldı.

"Sen nerelisin bakalım?"

"Yemenliyim, Kelb kabilesindenim."

"Kelbler meşhur bir ailedir. Nasıl oldu da bu köle tüccarlarının eline düştün?"

"Annemle birlikte..."

"Annenin bir adı var mı?"

"Suda!"

"Eee..?"

"Annemle birlikte, akrabalarımızı ziyaret için yola çıktık. Yol kesici süvariler kervanımıza baskın yaptı. Çocukları, genç kızları ve kıymetli eşyayı aldılar. Beni de bu adama sattılar..."

"Acı bir hikâyen var evlat. Umarım bundan sonra gülersin. Sil gözyaşlarını şimdi. Seni hayırlı bir kimse olan halamın yanına götüreceğim..."

Zeyd'i alıp halası Hatice'nin yanına götürdü. Hz. Hatice annemiz kısa bir süre sonra Peygamber Efendimizle (s.a.s) evlendi.

Zeyd'in nasibine bakar mısınız? Önce o yaştaki bir çocuğun başına gelebilecek en kötü şey başına geldi. Sonrasında ise, bir insanın başına konabilecek en büyük talih kuşu onun başına kondu. Peygamberimiz Zeyd'i, Zeyd Peygamberimizi çok sevdi.

Günlerden bir gün, Kelb kabilesinden bazı adamlar, Mekke'ye geldiler ve Zeyd'i görüp tanıdılar. Zeyd'de onları tanıdı. Memleketlerine döndüklerinde Zeyd'in babasına müjdeyi verdiler:

"Ey Harise, müjdeler olsun sana! Oğlun Mekke'de, kavmi içinde hayırlı bilinen bir adamın yanında.."

Yıllardır evladının ayrılık acısından kıvranıp duran Harise, yanına kardeşini alıp Mekke'nin

yolunu tuttu.

Uzun ve meşakkatli bir yolculuktan sonra, Mekke'ye vardıklarında, sorup soruşturup Peygamber Efendimizi (s.a.s) buldular ve ona:

"Ey Abdulmuttalib'in oğlu! Ey kavminin efendisinin oğlu! Sizler mübarek Mekke şehrinin halkındansınız. Biz sizi, köleyi azad eder, esir olanları yedirip içirir biliriz. Sen bize iyilikte bulun. Biz de sana yanında bulunan oğlumuza karşılık fazlası ile fidyeye verelim..." dediler.

Peygamber Efendimiz, onlara şöyle bir teklifte bulundu:

"Zeyd, sizi tercih ederse, fidesiz sizinle gidebilir. Eğer beni tercih ederse, ben beni tercih edeni fidyeye tercih ederim..."

Onlar, "Bize karşı adil davrandın!" dediler.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.s), Zeyd'i yanına çağırdı ve ona:

"Bu gelenleri tanıyor musun?" diye sordu.

Zeyd, birinin babası, diğerinin de amcası olduğunu söyleyince, Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyurdu:

"Dilersen onlarla git, dilersen benim yanımda kal!"

Zeyd, önce yıllardır görmediği babası ve amcasına baktı, sonra da, yıllardır dizi dibinde hayırdan başka hiçbir şeyle karşılaşmadığı ve çok sevdiği Peygamber Efendimize (s.a.s)...

Karar vermesi ne zor bir durumdu. Fakat Zeyd, kararını çabuk verdi:

"Ben kimseyi sana tercih etmem. Seninle kalıyorum. Sen benim babamsın, amcamsın, her şeyimsin..."

Peygamberimiz Zeyd'in bu sözlerini gülümseyerek karşılık verdi.

Zeyd'in babası bu duruma çok kızdı. Zeyd'e, "Seni hayırsız evlat" dedi. "Sen bizi nasıl tercih etmezsin? Köle olarak kalmaya nasıl razı olursun!?"

Zeyd'in kararı kesindi. Babasına döndü ve:

"Ben bu zattan, hayırdan ve şefkatten başka bir şey görmedim. Ne seni, ne de bir başkasını ona tercih ederim..."

Bu sözler üzerine Peygamberimiz, Zeyd'i herkesin görebileceği yüksekçe bir taşın üzerine çıkarıp insanlara şöyle hitap etti:

"Şahit olun. Zeyd benim oğlumdur! Artık o benim mirasçımdır..."

Zeyd'in babası ve amcası bu duruma çok sevindiler. Oğullarının emin ellerde olduğunu

görünce, kalpleri huzur içinde memleketlerine dönüp gittiler...

İslam geldiğinde ise, Hz. Hatice ve Hz. Ali'nin ardından, üçüncü Müslüman oldu. Zeyd b. Harise, aynı zamanda Müslüman olan ilk köle idi.

Peygamberimize her konuda yardım etmek, onun bir sıkıntısı varsa gidermek, bir ihtiyacını görmek ve onu canı pahasına korumak Zeyd için, nefes alıp vermek gibi bir işti.

Peygamberlik vazifesi geldikten sonra, Zeyd sırtına aldığı bu görevin hakkını vermek için son nefesine kadar çırpındı.

Taif Şehri'nin serseri gençleri, kendilerini İslam'a davet etmek üzere şehirlerine gelen Peygamberimizi (s.a.s), taş yağmuruna tuttuklarında, Zeyd onunla birlikteydi. **"Ona atmayın, bana atın!"** diye bağırarak, göğsünü taşlara siper etti. Yirmili yaşlarının içindeydi...

Peygamberimiz (s.a.s) ile birçok savaşta bulundu.

Sevgili Peygamberimiz, Mute'ye giderlerken, "Eğer Zeyd şehit olursa, Cafer b. Ebu Talip komutan olsun. O da şehit olursa Abdullah b. Revaha komutan olsun. O da şehit olursa aranızdan biri komutan olsun" buyurdu.

O gün, Zeyd de şehit oldu, Cafer de şehit oldu, Abdullah da şehit oldu... Ordunun başına, Halid b. Velid'i geçirdiler...

Bu üç güzide arkadaşının şehit haberini alan Allah Resulü (s.a.s) gözyaşları içinde:

"Allah'ım, Zeyd'e mağfiret et! Allah'ım; Zeyd'e mağfiret et! Allah'ım; Zeyd'e mağfiret et! Allah'ım, Cafer'e mağfiret et! Allah'ım, Abdullah b. Revaha'ya mağfiret et!" diye dualar etti...

Zeyd b. Harise Mekke'ye geldiğinde esmer, basık burunlu Yemenli bir çocuk köleydi. Dünyadan, **İslam ordusunun başkumandanı** olarak ayrıldı..

Allah'ın Sevgilisi'nin (s.a.s) en sevdiklerinden biriydi... Allah ondan razı olsun.

HABBAB B. ERET

10- 15 yaşlarında Müslüman oldu. İlk Müslüman sahâbîlerden.

Irak taraflarından Temim adı ile anılan bir kabilesindendi. Kavminin yaşadığı beldeye eşkıyalar saldırmıştı ve pek çok genç erkek ve kadın ile birlikte onu da evinden ve ailesinden kaçırıp köle olarak sattılar. Mekke'nin zengin kadınlarından biri olan Ümmü Enmar Habbab'ı satın aldı.

"İsmi nedir senin?"

"İsmim Habbab efendim! Habbab b. Eret..."

"Peşimden gel ve sözünden çıkma Habbab! Kulakların burada asi kölelere neler yaptıklarını işitecek olsalardı; korkudan başını terk edip kaçarlardı..."

Ümmü Enmar, demircilik sanatını geliştirmesi ve kendisine para, hem de çok para kazandırması için ona bir atölye buldu.

Habbab b. Eret, Fahr-i Kâinat Efendimizin (s.a.s) peygamberlik davası ile ortaya çıktığını işitir işitmez ilk yaptığı iş, koşup önünde diz çökmek ve İslam'ın insanları nelere davet ettiğini öğrenmek oldu.

Daha on beş-on altı yaşlarında bir gençti, üstelik köleydi... Mekke şehrinde, arkasında duracak, onu koruyup gözetecek kimsesi yoktu. Yurdundan ve akrabalarından çok uzaktı. Ama yüreği, İslam'ın nuru ile aydınlananların ilklerinden oldu... Müslüman olduğunu duyunca içeriye hışımla giren Ümmü Enmar, ateşin içinde kıpkırmızı kesilmiş bir demir çubuğu kapıldığı gibi Habbab'ın başına vurdu.

Ümmü Enmar, Habbab ile baş edemeyeceğini anlayınca, onu Mekke'nin en serseri puta tapıcılarının önüne attı.

Ateşler yakıp Habbab'ı sırt üstü korların üzerine yatırdılar. Böyleyken üzerine çıkıp tepindiler. Demir zırhlar giydirip, çöl güneşinin altında beklettiler. Habbab b. Eret, on beş on altı yaşlarındaki bu genç köle, hepsine sabretti. Ne Allah'a olan imanından, ne Peygamber Aleyhisselam'a olan bağlılığından vazgeçti...

Allah Resulü (s.a.a), Habbab'ı ziyarete gittiği bir gün, onun ciğer yakan halini görünce ellerini kaldırdı ve Rabbine şöyle dua etti:

"Allah'ım Habbab'a yardım eyle!"

Kısa bir süre sonra, Habab'ın sahibi olacak o zalim kadın, korkunç bir baş ağrısı illetine tutuldu. Ağrı bazen öyle şiddetleniyordu ki, kadın kendini yerden yere atıyor, kafasını duvardan duvara vuruyordu.

Onun bu halini gören bir takım dostları:

"Senin bu hastalığının tek bir çaresi var. Kafanı kızgın demirle dağlatacaksın. O zaman ağrın geçer, kurtulursun.." diye akıl verdiler.

Kadın başta bu işe yanaşmadıysa da, ağrılar artıkça dayanamadı ve Habbab'ın atölyesine koşup, ondan başını kızgın demirle dağlamasını istedi. O günden sonra ne zaman baş ağrıları tutsa, koşar gider ve Habbab'a başını kızgın demirlerle dağlamasını emrederdi. Habbab da, daha önce kendisine yapıldığı gibi, ateşin en hararetli yerinden çekip çıkardığı nar gibi kızarmış demir çubuklarla, Ümmü Enmar'ın kafasını dağlardı...

Hız. Habbab, Medine'ye hicret ettikten sonra Peygamberimiz ile birlikte bütün savaşlara katıldı. İslam uğruna kahramanca savaştı.

Habbab b. Eret, Müslüman olduğunda on beş - on altı yaşlarında bir köle idi. En çok işkence gören sahâbîlerden biri olarak, kendisine yapılan zalimliklerin izlerini hayatı boyunca vücudunda taşıdı.

CAFER BİN EBÛ TÂLİB

Peygamber Efendimiz'in (sav) amcası Ebu Tâlib'in oğludur. Cömertliği sebebiyle "yoksulların babası" diye anılırdı.

Mekke'de işler iyice kızıışmıştı. Puta tapıcı müşrikler, müminlere göz açtırmıyorlardı. Kimini tutup aç susuz hapsediyorlar, kimine akla hayale gelmedik işkenceler yapıyorlardı.

Peygamber Efendimiz (s.a.s):

"Siz şimdi yeryüzüne dağılın!" diye emretti. "Yüce Allah sizi bir araya toplar!" buyurdu. Müminler sordular:

"Ey Allah'ın Elçisi (s.a.s), nereye gidelim?"

Allah Resulü (s.a.s), mübarek eliyle Habeş ülkesi taraflarını işaret etti.

"İşte oraya! Habeş topraklarına giderseniz iyi olur! Çünkü orada, yanındakilere zulmetmeyen bir kral vardır. Hem orası bir doğruluk ülkesidir... Allah, içinde bulunduğunuz sıkıntılardan bir kurtuluş yolu açana kadar orada bulunun..."

Müminlerin Habeş Ülkesinde rahata ermeleri, Mekke müşriklerinin huzurunu kaçırmıştı. Orada çoğalırlar, üstüne bir de Necaşî'yi de aralarına katarlarsa güçlenirler diye korkuyorlardı. En iyisi ikna kabiliyeti olan adamlarını Necaşî'ye gönderip, onu Müslümanları ülkesinden kovmaya ikna etmekte.

Amr b. As hediyelerle birlikte Necaşî'nin huzuruna çıktı. Necaşî hediyeleri kabul ettikten sonra, dertlerini anlatmaya başladılar:

"Ey hükümdar! Bizim aramızdan bir takım akıllı ermez gençler çıktı. Gelip senin ülkeneye sığındılar. Onlar bizim dinimizi terk ettiler ama sizin dininize de girmediler. Bizim de bilmediğimiz, senin de bilmediğin, yeni bir din icat ettiler. Bu gelenlerin babaları, amcaları ve akrabaları, kendilerinin geri gönderilmesini istemektedirler. İşte biz bunun için sana geldik." dedi.

Necaşî bu sözleri duyunca Müslümanlara:

"Allah tarafından Peygamberinizin getirdiği ve şu an senin yanında olan bir şey var mı?" diye sordu.

Cafer, "Evet var!" dedi ve Meryem Sûresi'nin ilk ayetlerini okumaya başladı.

Allah'ın ayetlerini işiten Necaşi hüngür hüngür ağlamaya başladı. Öyle ağlıyordu ki, gözyaşlarından sakalı ıslanmıştı.

Necaşi;

"Söyleyin bakalım, Meryem oğlu İsa hakkında görüşünüz nedir?" diye sordu.

Bu soruya da cevap vermek Cafer b Ebu Talib'e düştü.

Bir adım öne çıkarak:

"Biz onun hakkında Peygamberimizin bildirdiklerini söyleriz. Peygamberimiz (s.a.s) dedi ki: "İsa Allah'ın kulu, elçisidir!" deyince, Necaşi yerden bir çöp alıp: **"Sizinle bizim aramızda şu çöp kadar bile fark yoktur!"** dedi.

Muhacirlere ülkesinde güvenlik içinde olacaklarını ve kendilerine bir zarar vermeye kalkanın cezalandırılacağını söyledi.

Amr b. As'ı ise, getirdikleri hediyeleri geri vererek ülkesinden kovdu.

Bu olaylardan sonra, muhacir Müslümanlar Habeş Ülkesinde huzur ve emniyet içinde yaşadılar. Ne zaman onlara Peygamber Efendimizin (s.a.s), Medine'ye hicret ettiği ve İslam'ın güç kuvvet kazandığı haberi geldi, onlar da Necaşi' den izin alıp, Medine'ye dönme kararı aldılar.

Necaşi, dönüş için onlara bir gemi ve yol azığı hazırlattı. Sonra da Cafer'e şunları tembihledi:

"Size yaptığım iyilikleri Peygambere haber veriniz. Ben şahadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed de O'nun elçisidir..."

Cafer ve beraberindekiler Medine'ye vardıklarında, Hayber'in fetih haberi de yeni gelmişti. Peygamber Efendimiz (s.a.s) bu iki sevinçli haber karşısında:

"Hayber'in fethine mi, Cafer'in gelişine mi sevineyim!" buyurdu.

Peygamber Efendimiz (s.a.s), Cafer'i çok severdi. Habeşistan dönüşü onu sevinçle karşılamış ve gözlerinden öpmüştü.

Onun için:

"Senin yaratılışın ve ahlâkın benimkine benzedi. Sen bendensin" derdi.

Bu sözleri duyan Cafer, sevincinden tek ayak üzerinde zıplaya zıplaya oynamaya başladı.

Hız. Cafer, yoksullara karşı son derece cömertti. Hatta ona "yoksulların babası" derlerdi.

Mute Savaşı'nda ordu komutanı olarak tayin edilen Zeyd b. Harise şehit olunca, Peygamber Efendimizin (s.a.s) emri üzere sancağı o aldı.

Fakat Cafer’de bu savaşta şehit oldu. Mübarek bedeninde yüze yakın kılıç ve ok yarası vardı. Uhud savaşındaki Mus’ab gibi o da iki kolunu kaybetmişti. O’nun şehit olduğu haberi Peygamber Efendimize (s.a.s) ulaştığında, öyle üzüldü ki, üzüntüsü yüzünden apaçık belli oluyordu.

Fatıma anamız “Vay amcama!” diye ağlamaya başladığında ise, **“Cafer gibisine ağlanır”** buyurdular.

SA'D BİN EBU VAKKAS

17 veya 19 yaşında Müslüman oldu. Cennet ile müjdelenen sahabedendir. İran fatihidir.

Genç Sa'd, bir gece acayip bir rüya gördü. Rüyasında son derece karanlık bir yerdeydi. Birden pırıltılı bir ay doğdu. Ay, bir yolu aydınlatmaktaydı. Sa'd ay ışığının aydınlattığı yolu takip etmeye başladı. "Acaba" dedi içinden. "Bu ışıltılı yolu benden önce takip eden ve bir yere varan başkaca kimseler de var mı?"

Sağa sola bakınırken, Ali b. Ebu Talib, Zeyd b. Harise ve Ebu Bekir'i gördü. Onları tanıyordu, hem de iyi tanıyordu.

Yanlarına yaklaşıp Hz. Ebu Bekir'e sordu:

"Ne zaman buraya geldiniz?" Ebu Bekir: "**Az önce!**" diye cevap verdi. Sonra Sa'd uyandı. Bir süre bu acayip rüyanın tesiri ile kendine gelemedi

Hiç vakit kaybetmeden, Peygamber Efendimizi (s.a.s) aramaya koyuldu. Allah'ın Elçisi'ni, Ecyad Tepesi taraflarında namaz kılarken buldu.

Namazın bitmesini büyük bir merak ve heyecanla bekledikten sonra, koşup yanına gitti ve iman ederek yeryüzündeki yedinci Müslüman oldu.

Sa'd'ın Müslüman olduğunu duyan annesi, sevgili evladının ölüm haberini almış gibi, saçını başını yolmaya acıdan bağırıp çağırmaya başladı.

"Bak Sa'd! Tanrılarımıza yemin olsun ki, sen Muhammed'in dinini bırakıp, eski dinine dönmedikçe, ağzıma bir lokma yiyecek koymayacağım, su dahi içmeyeceğim! Eğer bu hâl bende devam ederse, gözlerinin önünde ölür giderim de, seni hayatın boyunca ana katili olarak ayıplarlar!"

Annesinin bu sözlerine çok üzülen Sa'd, onu yeltendiği şeyden vazgeçirmek için çok dil döktü.

Neredeyse ölmek üzere olan annesinin karşısına son bir ümitle çıktı ve:

"Ey ana! Ben seni çok sevmekteyim. Ama Allah'ı ve O'nun bize gönderdiği Elçiyi (s.a.s) senden daha çok sevmekteyim. Vallahi bin tane canın olsa ve binini de versen,

ben yine de dinimden dönmeyeceğim!" Sa'd'ın annesi, oğlunun bu kararlı sözlerinden sonra, boşu boşuna açlık çektiğini anladı ve ölüm orucuna son verdi...

Allah, Sa'd ve annesi arasında geçen bu olay üzerine şu ayetleri vahyetti:

"Biz insana anne babasıyla ilgili öğütler verdik. Annesi, güçten kuvvetten düşerek onu karnında taşımıştır; çocuğun sütten kesilmesi iki yıl içinde olur. Bunun için (ey insan), hem bana hem anne babana minnet duymalısın; sonunda dönüş yalnız banadır.

Eğer anne baban, hakkında bilgin olmayan bir şeyi bana ortak koşman için seni zorlarlarsa bu durumda onlara uyma ama yine de onlara dünyada iyi davran; yüzünü ve özünü bana çevirenlerin yolunu izle. Sonunda dönüşünüz yalnız banadır. O zaman yapıp ettiklerinizin sonucunu size bildireceğim." (Lokman Suresi, 14-15)

Bir gün, bir takım puta tapıcı müşrikler, Efendimizi (s.a.s) ve müminleri namaz kılarken gördüler. Onlarla alay etmeye, İslam'a, Peygamberimize, ayetlere karşı hakaret etmeye başladılar. Bununla da kalmayıp, bazı müminlere ilişmeye, itip kakmaya yeltendiler.

Sa'd'a da, vurmaya kalktılar. Ama o eline geçirdiği bir deve kemiği yahut sopa gibi sağlam bir şey ile kendisini savundu. Hatta bir tanesine vurup, kafasını yardı. Bu İslam adına dökülen ilk kandı.

Sa'd bin Ebu Vakkas'ın ok atmadaki üstün kabiliyeti, hem Bedir'de hem de ondan sonraki savaşlarda, Sa'd'ı fark ettiriyordu.

Özellikle Uhud savaşında, İslam ordusunun darmadağınık olduğu bir sırada, bine yakın ok attı.

Uсталıkla attığı okların isabet etmesi Peygamber Efendimizi (s.a.s) o kadar memnun etmişti ki, bizzat kendi elleri ile Sa'd'a atacağı okları uzatırken, "At Sa'd! At! Anam babam sana feda olsun!" diyerek ona ne büyük bir kıymet verdiğini göstermişti.

"Attığım okların düşmana nasıl isabet edeceğini ve böylece Allah'ın Elçisini (asm) nasıl koruyacağımı düşündükçe sevinçten kendimi bilmez hale geliyorum!" derdi.

O gece tehlikeli bir geceydi. Peygamberimiz çadırında uyuyamıyor, "Keşke salih bir kimse çıkıp beni bu gece korusa!" diyordu. Az zaman sonra, çadırın önünde bir ses duyuldu.

Allah Resulü sordu, "Kimsin?"

Cevap, "Ben Sa'd ya Rasulallah!" diye geldi.

"Seni buraya getiren nedir?" dedi Peygamberimiz.

Sa'd bin Ebu Vakkas, şöyle cevap verdi:

"İçime senin hakkında bir korku düştü. Onun için seni korumaya geldim Ey Allah'ın Elçisi!"

Bu cevaptan çok memnun olan Peygamberimiz, Sa'd'a dualar etti ve o vakitten sonra yatıp güzelce dinlendi...

Sa'd bin Ebu Vakkas'ın savaşçılığı, sadece isabetli ok atmaktan ibaret değildi. O aynı zamanda son derece usta bir kumandandı.

Hiz. Ömer, halifeliğı zamanında, İran'ı feth edecek ordunun başında komutan olarak Sa'd'ı görevlendirmişti.

Peygamberimiz tarafından yaşarken cennetle müjdelenen on büyük sahâbîden bir tanesidir.

ZÜBEYR BİN AVVAM

15-16 yaşlarında Müslüman oldu. Cennetle müjdelenen sahabedendir. İslam adına ilk kılıç çeken sahâbî.

İslam nuru, Hira mağarasından dalga dalga Mekke'nin sokaklarına yayılırken, ona kalbini ilk açanlardan bir tanesi de, Zübeyr bin Avvam oldu.

Müslüman olduğunda, on beş yaşında uzun boylu, esmer benizli, sıırım gibi bir delikanlıydı.

Korkusuz, gözü pek bir gençti. Ama o da, ilk Müslümanların uğradığı işkencelerden nasibini aldı.

Zübeyr'in Müslüman olduğunu öğrenen amcası Nevfel bin Huveylid, çılgına döndü.

Öz yeğenini günlerce aç susuz bıraktı, acımasızca dövdü.

Yeğeninin yakasına yapışıp, onu İslam yolundan geri çevirmek için çekip çekelemesinin bir işe yaramayacağını anlayınca da, akla hayale gelmeyecek bir işe kalkıştı.

Hasır kilimleri ateşe verip, Zübeyr'i ateşin yakıcılığına, dumanın boğuculuğuna tutuyor ve defalarca tekrarladığı bu acımasız işkenceler sırasında da, **"Muhammed'in Allah'ını inkâr et, ben de seni serbest bırakayım!"** diye bağıırıyordu.

Zübeyr ise:

"Burada yanar kül olurum ama yine de inkâr etmem!" diye cevap veriyordu amcasına...

Bir gün, Peygamberimizin, Mekke'nin puta tapan müşrikleri tarafından öldürüldüğü haberi bir yıldırım gibi göğsüne düştü.

Kılıcını çektiği gibi kendisini sokağa attı. Efendimiz, onu böyle yalın kılıç kan ter içinde görünce:

"Nereye böyle?" diye sordu.

“Ey Allah'ın Elçisi (s.a.s)! Bana senin öldürüldüğünü söylediler. Kılıcımı aldım, seni öldüreni yahut öldürenleri öldürmeye, karşıma kim çıkarsa çıksın kellesini uçurmaya yemin ettim!” diye cevap verdi Zübeyr!

Bedir günü eşsiz bir kahramanlık sergiledi. O günü anarken “Bedenimde yara almadık hiçbir yer kalmadı” derdi.

Zübeyr, Bedir günü başına güzel, sarı bir sarık bağlamıştı.

O'nun Allah yolunda kahramanca savaşması, meleklerin çok hoşuna gitmiş olacak ki, Sevgili Peygamberimiz, o gün yeryüzüne inen meleklerin tıpkı Zübeyr gibi başlarında sarı sarıklar sarmış olduklarını haber vermişti...

Uhud Harbi'nden sonraki günlerde, Hendek Harbi'nde, hain Kurayzaoğullarına, yaptıklarının hesabı sorulduğu günde, Huneyn'de Zübeyr hep en öndeydi...

Bazen olurdu ki, tek başına düşman birliklerinin içine dalar ve onları darmadağın ederdi...

Hayber'de, onların meşhur savaşçı Yasir'in, **“Yok mu karşıma çıkacak bir Müslüman?”** diye naralar atarak ortaya çıkmasına, ok gibi meydana fırlayarak cevap verdi. Kılıçların, ortalığa çöl ateşinden kızgın kıvılcımlar saçtığı bu şiddetli çarpışmayı, Zübeyr'in annesi Safiye de seyretmekteydi.

Bir ara, endişe ile Peygamberimize sordu:

“Yoksa oğlum ölecek mi ey Allah'ın Elçisi!”

Peygamber Efendimiz, henüz bitmemiş bu iki kişilik savaşın sonucunu önceden söyleyerek, onun kalbini ferahlattı:

“Hayır! Allah'ın izniyle zafer oğlunundur!”

İslam orduları Mekke'yi müşriklerden geri almak için sefere çıktığında Zübeyr bin Avvam, yine en önde, Sevgili Peygamberimizin (s.a.s) yanı başında yerini aldı. İslam sancağını da, yine o taşımaktaydı...

Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) onu, **“Benim havarimdir”** diye anacak, **“Anam babam sana feda olsun”** diyecek kadar sevecek ve yaşarken, cennetle müjdeleyecekti...

TALHA BİN UBEYDULLAH

Hız. Peygamber'e iman eden ilk 8 kişiden biridir. Peygamberimiz (sav) ona 'feyyaz' (eli açık) kimse derdi.

16 yaşında zeki ve cevval bir delikanlı idi. Pek çok Mekkeli gibi o da ticaretle uğraşırdı. Bütün işlerini, genç yaşına ustalıkla çekip çevirirdi.

Şam'a giden bir ticaret kervanı ile yola çıktı. Kervan, Şam yakınlarındaki meşhur Busra kentinde konaklayınca; Talha b. Ubeydullah, yanına birkaç arkadaşını alarak, panayıra gitti.

Bu panayır, eğlence yerinden çok, çeşit çeşit malların alınıp satıldığı bir fuar alanı gibiydi. Talha, panayırdaki gezerken, ihtiyar bir rahibin, "Ey tüccarlar! Aranızda Mekke'den gelen kimse var mı?" diye bağırdığını işitti.

"Ben Mekkeliyim!" diye cevap verdi hemen. İhtiyar rahip, merak ve heyecandan irileşmiş gözlerle Talha'nın yanına sokulup:

"Ahmed geldi mi? Söyle bana Ahmed geldi mi?" diye sordu.

"Ahmed de kim?" dedi Talha. Şaşırılmış ve rahibin bu acayip halinden ürkmüştü.

Rahip, gözlerini Talha'nın gözlerine dikti, titreyen bir sesle şöyle dedi:

"Abdullah'ın oğlu, Abdülmuttalib'in de torunu olan Ahmed! Ona peygamberlik görevinin verileceği ay bu aydır. O peygamberlerin sonuncusudur. Mekke'de doğacak; hurmalık ve verimli toprakları olan bir memlekete hicret edecek. Ey genç adam! Sen sakın onunla beraber olma fırsatını kaırma!"

Talha b. Ubeydullah, dönüş yolunda hep rahibin kendisine söylediği bu acayip sözleri düşündü. İçinden, "Ahmed kim olabilir? Olsa olsa Muhammed olabilir!" diye geçirdi.

Uzun ve yorucu çöl yolculuğu bitip de, Mekke'ye vardıklarında, Talha'nın ilk yaptığı iş, kendisini karşılayanlara, "Mekke'de yeni bir haber var mı?" diye sormak oldu.

Onlar, "İşitmedin mi?" dediler. "Muhammed-ül Emin, peygamber olduğunu söylüyor. Ebû Bekir de, ona iman etti..."

Talha, Hz. Ebu Bekir'i çok iyi tanıyordu. Ebû Bekir, iyi huylu, Onu çok seviyor ve sözüne her zaman itimat ediyordu...

Koştı ve Hz. Ebu Bekir'in yanına vardı:

"Sen Muhammed'in peygamberliğine iman etmiş, ona tabii olmuşsun öyle mi?"

"Evet, öyle!"

Birlikte Peygamberimizin (s.a.s) yanına gittiler. Busra pazarında olan biteni, rahibin garip sözlerini Allah'ın Elçisi'ne anlattı ve Talha da Müslüman oldu.

Mekkeli inananlar gibi o da işkenceye maruz kaldı. Hem de akrabaları tarafından. Talha b. Ubeydullah'ın elini kolunu organlarla sarıp bağladılar ve Mekke sokaklarında dolaştırmaya başladılar. Belki utanır da, yaptığından vazgeçer diye umut ediyorlardı.

Etraftakiler de, Talha'ya ağır sözler söylüyorlar, başına sopalarla vuruyorlardı.

Bir başka gün ise, kendisine "Kureyş kabilesinin Aslanı" adı verilen Nefvel b. Huveylid, Talha'yı yakalayıp sıkıca bağladı. Ardından da, Hz. Ebu Bekir'e aynı şeyi yaptı.

Hz. Talha ve Hz. Ebu Bekir'in aynı iple birbirine bağlanmasından sonra onlara, 'Bir aradalar, bitişikler ya da ayrılmazlar' anlamına gelen "Karineyn" sıfatı verildi...

Uhud savaşı hakkında Hz. Ebu Bekir;

O öyle bir gündü ki, onun bütün şan ve şerefi Talha'ya aitti" derdi...

Talha b. Ubeydullah, Uhud Savaşı'nda olağanüstü bir kahramanlık sergilemişti. İslam ordusunun dağıldığı, Allah Resulü'nün (s.a.s) pek az bir sahabe ile baş başa kaldığı zamanda, işte o azlardan bir tanesi de Talha idi. Hatta bir ara, müşriklerin ok ve kılıç darbeleri ile Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) arasında kala kala sadece Talha b. Ubeydullah kaldı.

Peygamber Efendimize (s.a.s) kast eden kılıç darbelerini eliyle durdurmuş, parmaklarından bir kısmını bu uğurda feda etmişti. Savaşmaktan bitkin düşüp yere yığıldığında, bedeninde sayısız ok ve kılıç yarası olduğunu görmüşlerdi.

Peygamberimizin, yaşarken cennetle müjdelediği on sahabîden bir tanesi de Talha b. Ubeydullah idi.

Genç yaşımdan beri ticaret ile uğraşan Talha, Medine'ye hicret ettikten sonra ziraat işleri ile de meşgul oldu. Son derece zengin bir kimse idi. Ama ne giyiminde, ne yiyip içmesinde bu zenginliğin alametleri kimsenin gözüne batacak kadar görünmezdi. Sade bir hayat yaşardı. O, kendisinden istenmeden veren, verdi mi de çok çok veren bir kimse idi.

Sevgili Efendimiz (s.a.a), "Ey Talha, sen şüphe yok ki, feyyazsın!" derdi. Feyyaz, eli açık demekti.

Allah O'ndan razı olsun.

ABDULLAH BİN MES'UD

16-17 yaşlarında Müslüman oldu. Mekke'de Kâbe'nin yanında korkusuzca yüksek sesle Kur'an okuyan ilk sahâbîdir.

Mekke şehrinin çevresindeki, tepeliklerde koyun otlatan 15-16 yaşlarında bir çoban vardı. Her zamanki gibi koyunlarını yaymış, başlarında bekliyor ve sürüsünü otlatan bir çoban ne yapıyorsa, onu yapıyordu.

Uzaklardan iki kişinin kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. O iki kişi yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Abdullah bu gelenleri az çok tanıyordu. Bunlar Mekke halkından kimseler idi. Yorgun ve susuz görünüyorlardı. Ancak, ne güzel gülümsüyorlardı. Geldiler ve çoban Abdullah'a selamların en güzeli ile selam verdiler. Ve bu güzel yüzlü misafirlerden biri Abdullah'a şöyle dedi:

“Ey çoban yanında süt var mı?”

Abdullah b. Mesud: “Var elbette! Ama size veremem. Çünkü ben bu koyunların sahibi değilim. Ben sadece emanetçi bir kimseyim. Bu koyunlar başkasının malıdır...”

Gelenler kimler miydi? Peygamber Efendimiz (s.a.s) ve sadık dostu Ebu Bekir (r.a.). Abdullah'ın vermiş olduğu bu hakikatli cevap, hem Peygamber Efendimizi (asm), hem de Hz. Ebu Bekir'i (ra) son derece memnun etti.

Peygamberimiz. **“Öyleyse.. Bize kendisinden hiç süt sağılmamış kısır bir koyun getir...”**

Abdullah, sürünün içine daldı ve daha önce hiç yavru lamamış, sütü gelmemiş bir koyunu çekip çıkardı.

Peygamberimiz **“Bismillah”** diyerek, koyunu tuttu ve mübarek elleriyle sağmaya başladı.

İrice bir kâse, Abdullah b. Mesud'un şaşkın bakışları arasında taptaze süt ile doldu taştı.

Ve Allah'ın Elçisinin bir işareti ile (asm), kısır koyunun memeleri yine eskisi gibi büzülüp küçüldü, süt kesildi. Peygamberimiz, mübarek elleri ile sağdığı süttten hem kendisi içti, hem Ebu Bekir'e içirdi. Kalanını da Abdullah'a ikram etti.

Abdullah b. Mesud, merakla ve heyecanla, Efendimizin yanına sokularak: “Koyunu sağarken neler okudun? Bana da öğret!” dedi. Allah'ın Elçisi (asm), onun başını okşadı ve:

“Ey delikanlı, Allah sana rahmet etsin. Sen öğreneceksin ve çok bilgili bir kimse olacaksın!” buyurdu.

O günden sonra Abdullah b. Mesud için, Peygamber Efendimizin (asm) yakınında olmaktan daha sevgili bir iş kalmadı. Peygamberimiz de, onu hep yakınında tuttu. Öyle ki, bazıları Abdullah b. Mesud’u, Peygamberimizin ev halkından bir kimse zannederdi.

Sahabiler, Abdullah b. Mesud’un bu yakınlığına gıpta eder ve onun için “Resulullah’ın sırdaşı” derlerdi...

İslâm’ın ilk yılından bir gündü. Taze Müslümanlar kendi aralarında konuşurken, yeni gelen ayetleri yüksek sesle okuyamamaktan dolayı üzüntü içinde olduklarını söylüyorlardı. Eğer yüksek sesle Kur’an okuyabilselerdi, kim bilir belki de, müşriklerin de kalbi onun güzelliği karşısında yumuşardı...

Bu konuşulanları heyecanla dinleyen Abdullah b. Mesud: “Ben okurum! Ben onlara Kur’an’ın sesini duyururum!” diyerek ortaya atıldı.

“Onlar sana akla hayale gelmedik işkenceler ederler. Senin akrabaların pek az. Sana sahip çıkamazlar..” dedilerse de, Abdullah:

“Bırakın gidip bir kez okuyayım, ne olaksa olsun!” diye cevap verdi.

Ertesi sabah, erkenden Kâbe’ye giden Abdullah, Makam-ı İbrahim’in bulunduğu yerde oturup beklemeye başladı. Biraz sonra, Mekke’nin uluları bir bir dökülmeye ve her zaman çöreklandıkları yerde oturup, kendi aralarında sohbet etmeye başladılar.

Abdullah, “İşte tam sırası!” dedi ve oturduğu yerden ayağa kalktı. Onun ayağa kalkması bile, ötekilerin dikkatini çekmeye yetmişti. Konuşmalarına ara verip, gözlerini Abdullah’a çevirdiler. İçlerinden biri:

“Bu sıksa çocuk Ukbe’nin çobanı değil mi?” Bu saatte burada ne işi var?” dedi.

Derin bir nefes alan Abdullah b. Mesud, Allah vergisi o güzel ve etkileyici sesiyle, Rahman Suresi’ni okumaya başladı:

Bismillâhırrahmânırrahîm.

‘Rahman, Kur’ânı öğretti. İnsanı yarattı, Ona beyanı öğretti. Güneş ve Ay bir hesaba bağlı (olarak hareket ederler).’

Müşrikler, bir süre Abdullah'ı dinlediler. Hem şaşkınlıklarından hem de, ayetlerin zihinlerini çarpan ifadelerinden bir şey diyemediler. Fakat bu durum çok uzun sürmedi. Oturdıkları yerden fırladılar ve Abdullah b. Mesud'un üzerine çullandılar. Onu bayıltana kadar dövdüler. Sonra da kan revan içinde orada öylece bırakıp, öfkelerinden çekip gittiler...

Abdullah, uzun bir süre orada öylece baygın yattı. Kendine geldiğinde ise ayakta duracak hali kalmamıştı.

Abdullah b. Mesud, Allah vergisi güzel bir sese sahipti. Üstelik Kur'an'ı en güzel okuyanlardan biriydi.

Sevgili Peygamberimiz (asm), "Kim Kur'an'ı tıpkı indiği günkü gibi okumak isterse, Abdullah gibi okusun" buyurmuştur.

Abdullah b. Mesud, Bedir gününde Mekke müşriklerinin başı Ebu Cehil'i öldürdü. Ebu Cehil İslam'a ve Müslümanlara düşmanlık etmede en birinci sıradaydı. Müslümanlara çok işkence etmişti. Hz. Peygamber, ümmetin Firavun'u diye vasıflandırdığı Ebû Cehil'in öldürülmesinden dolayı Allah'a hamd ederek Abdullah'ı övmüş ve Ebû Cehil'in kılıcını ona vermiştir.

Sevgili Peygamberimiz vefat ettiğinde kırk yaşında olan Abdullah b. Mesud'un en önemli görevi, Peygamberimizden öğrendiği fıkıh bilgisini insanlara ders verip öğretmesi oldu.

Hiz. Ömer, Abdullah b. Mesud'u çok severdi. Ona, "ilim dolu bir dağarcık" derdi. Hiz. Ömer'in zamanında Kufe'de öğretmenlik yapmıştır.

Bu alim sahâbî Kufe'den Medine'ye döndü ve bir süre sonra hastalanarak vefat etti.

Allah O'ndan razı olsun.

ERKAM BİN EBİ'L -ERKAM

17-18 yaşlarında Müslüman oldu. İslam'a davetin gizlice yapıldığı ilk yıllarda evini İslam'ın tebliğ merkezi yapan sahâbîdir.

Dar'un Nedve adındaki toplantı yeri; Mekke şehrinin ticaret, ziyaret, savaş, gibi önemli işlerinin konuşulduğu bir merkez olduğu halde, Peygamber Efendimizin (s.a.s) peygamberlik davası ile halkı İslam'a davet etmesinden sonra, genellikle tek konunun ateşli ateşli tartışıldığı bir yer haline geldi:

"Bu İslam'ı nasıl ortadan silip süpüreceğiz? Gençleri nasıl Müslüman olma sevdasından nasıl vazgeçireceğiz?"

Evet, Mekke'nin ihtiyar, zengin -kendilerine göre- asaletli adamlarından oluşan Dar'un Nedve ağaları, son zamanlarda hop oturup hop kalkıyor ve ne zaman bir araya toplansalar, hangi Müslüman gence hangi işkenceleri yaptıklarından, Peygamber Efendimiz'e (s.a.s), nasıl zorluklar çıkarttıklarından, nasıl alay ettiklerinden bahsedip duruyorlardı. Bazıları da, işittikleri ayetler hakkında ileri geri konuşuyordu aklınca...

Biri yeğenini nasıl hasır kilimlere sarıp ateşe verdiğiinden bahsediyordu övüne övüne... Öteki, Habbab'ın kızgın demirlerle dağlanmış başından...

Bir başkası, kölelere yapılan işkencelerin yeterli olmadığından, daha bir tekini bile İslam dininden geri döndüremediklerinden yakınıyordu. Zengin ve varlıklı bir müşrik de oğlunu "Muhammed'e(s.a.s) kaptırmanın(!)" acısıyla deliye dönmüştü. Aynı vakitlerde, Safa Tepesi'nin eteklerinde bir başka evde ise çok daha başka şeyler konuşuluyordu.

İki Cihan Güneşi Efendimiz (s.a.s), yeni gelen bir ayeti, etrafını sarmış bir avuç genç mümine okuyordu. Onlar ayeti hem zihinlerine, hem de kalplerine yazıyorlardı.

Biri soru soruyor, öteki gündüz müşrik bir arkadaşı ile aralarında geçen tartışmadan bahsediyordu. Bazen aralarına yeni bir genç geliyor, sevinçten ıslanmış gözler önünde şehadet getirip Müslüman oluyordu. Şimdilik perdeler kapalı, sesler kısıktı. Ama hepsi biliyordu ki, bu hep böyle devam etmeyecekti. Böyle bir güneş, böyle bir odaya sığmazdı!

Bu ev, Mekke'nin zengin ve asil ailelerinden birinin genç oğlu Erkam'a aitti. Ve Erkam, on yedi - on sekiz yaşlarında bir delikanlıydı. İslam'ı işitmiş, merak etmiş, Peygamber Efendimizin

(s.a.s) yoluna çıkıp, ona insanları nasıl bir dine davet ettiğini sormuştu merakla... Ve aldığı cevaplardan sonra zerre tereddüt etmeden Müslüman olmuş kahraman bir gençti.

Şöyle hem gözden ırak, hem de her yere yakın... Hem kötü niyetlilerin arayıp bulamayacağı, bulsa da ellerini uzatmaktan çekineceği ama aynı zamanda müminlerin rahatça gelip gidebilecekleri bir ev olsa ne iyi olurdu... Erkam b. Ebi'l Erkam'ın, henüz İslam ile şereflenmiş bu delikanlının, tam da aranan ev gibi bir evi vardı. İhtiyacı duyar duymaz, evini İslam hizmetine vakfetti. Yani hiçbir karşılık beklemeden, sadece Allah rızasını umarak verdi.

Bu ev Kâbe'ye çok yakındı. Mekke'ye ticaret yahut ziyaret için uzak beldelerden gelenlerin, rahatlıkla kapısını çalabilecekleri bir konumdaydı. Üstelik kalabalıkların önünden aktığı bir yerde olduğu için, girenin çıkanın takip edilmesi zordu.

Erkam'ın Evi'nin, İslam'ın ilk yıllarındaki önemi çok büyüktü. Bir süre sonra Medine'ye öğretmen olarak gönderilecek Musab b. Umeyr'den Hz. Ömer'e kadar pek çok sahabe, İslam ile bu evde tanışmışlar ve Müslüman olmuşlardı.

İlk Müslümanların pek çoğunun hayatında Dar'ul Erkam'ın (Erkam'ın evi) böyle tatlı bir hatırası vardı. Orası hem bir okul, hem bir mescit idi. Önemli kararlar orada alınır, mühim meseleler hep orada konuşulurdu.

İslam Tarihi'ni anlatan kaynaklarda, Peygamber Efendimiz'in (s.a.s), Dar'ul Erkam'ı kullanmaya başladığı tarihe dair net bir kayıt yoktur. Fakat anlatılan hatıralara göre bu ev; İslam'ın ilk senesinden Hz. Ömer'in Müslüman olduğu güne kadar kullanılmıştır. Yani neredeyse altı yıl kadar...

Allah, Erkam b. Ebi'l Erkam'dan razı olsun. İslam'ın öğrenilip yayılması ve bize kadar ulaşması için önemli bir rol oynamıştır.

TULEYB BİN UMEYR

14-15 yaşlarında Müslüman oldu. Peygamberimizin halası Erva Hatun'un oğludur. Lakabı:

Korkusuz Tuleyb

Peygamber Efendimiz (s.a.s) ve bir avuç genç mümin, Erkam'ın evinde bir araya gelmişti. Perdeler kapalıydı, sesler ise kısık...

Birden kapı çalındı. Heyecanlı ve taze bir çalıştı bu. İşin doğrusu, pek düşman çalışına benzemiyordu.

Baktılar ve gelenin Tuleyb b. Umeyr olduğunu gördüler. Henüz 14-15 yaşlarında, yayından fırlamış ok gibi bir delikanlıydı.

Elini kolunu sallaya sallaya; putların, puthanelerin, putperestlerin önünden geçip gelmiş ve Darul Erkam'ın kapısını çalmıştı.

Öyle heyecanlıydı ki, kapı biraz daha geç açılacak olsa, Tuleyb, içeriye girmek için başka bir yol arayacak ve mutlaka bulacaktı...

Onu içeriye buyur ettiler. Allah Resulü (s.a.s), kendisini iyi tanıyordu. Çünkü Tuleyb, Peygamberimizin halası Erva Hatun'un oğlu idi.

"Müslüman olmaya geldim!" dedi.

Allah Elçisi'nin (s.a.s) önünde diz kırdı oturdu ve güzelce iman edenlerden oldu.

O yaşa kadar hissetmediği büyük bir sevinç ve heyecanla Erkam'ın evinden ayrılan Tuleyb, koşa koşa evine, annesi Erva Hatun'un yanına gitti. Müslüman olduğunu ona söylemeli, bu müjdeli haberi hemen vermeli, ilk fırsatta anneciğini de İslam'a davet etmeliydi.

"Anacığım!" dedi. "Ben Müslüman oldum. Muhammed'in (s.a.s) dinine girdim! Âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum."

Erva Hatun, Peygamber Efendimizin halası bu mübarek kadın, oğlunun sevincine sevinerek ortak oldu.

"Oğlum hiç şüphe yok ki, yardım edip desteklediğin kimseler içinde, en doğru ve en lâıyk kişi dayının oğludur. Vallahi erkekler gibi biz de güçlü olaydık, ona uyar ve onu savunurduk!"

Tuleyb b. Umeyr gözü pek bir delikanlı idi. İslam'dan evvel kimseden korkmazdı. İslam'dan sonra ise sadece Allah'tan korkan bir kul oldu.

Bir gün müşriklerden bir tanesi Peygamber Efendimiz (s.a.s) hakkında saygısızca laflar ediyor, etrafındakiler de, onu gülererek dinliyorlardı. Tuleyb, hiç çekinmeden, o adamın kafasını gözünü yardı bıraktı. Ötekiler, Tuleyb'i tuttular ama dayılarından biri Ebu Leheb olduğu için pek bir şey yapamadılar. Erva Hatun'a gidip:

"Şu oğlunun aşırılıklarını görmüyor musun?" diye şikâyet ettiler.

Erva Hatun ise onlara:

"Oğlumun en hayırlı günleri, Allah'ın Elçisi'ne (s.a.s), yardımcı olduğu günlerdir" diye çıkıştı ve hiçbirine yüz vermedi.

Onlar şaşırarak:

"Sen de mi Muhammed'e uydun, nedir?" diye sordular.

"Evet!" cevabını alınca da, bu haberi koşup Ebu Leheb'e yetiştirdiler:

"Kız kardeşin de Müslüman olmuş, haberin var mı?"

En azılı İslam düşmanlarından biri olan Ebu Leheb, bu kötü(!) haberi duyunca, soluğu Erva Hatun'un kapısında aldı. Kendi aklınca kardeşini azarladı, kızdı bağırdı.

Erva Hatun, ondan da hiç çekinmedi:

"Beni azarlamayı bırak da, sen de git, kardeşinin oğlunun yanında ol!" dedi.

Bildiğiniz gibi, Ebu Leheb, Peygamberimizin (s.a.s) amcasıydı. Ebu Leheb, birkaç şey daha geveledikten sonra çekti gitti.

Erva Hatun, oğlunu Allah yolunda her türlü gayretinden dolayı takdir eder ve desteklerdi. Tuleyb ise, Mekke'de korkusuzca ve kimselerden çekinmeden gezer dolaşırdı.

Müslümanlar, dinlerini yaşayabilmek ve başkalarına da anlatabilmek için Mekke'den Medine'ye hicret ettiğinde Tuleyb de Medine'ye hicret etti. Allah yolunda mücadelesi Ecnâdeyn Savaşı'nda şehit oluncaya kadar devam etti.

ESMA BİNTİ EBU BEKİR

17-18 yaşlarında Müslüman oldu. Hz. Ebu Bekir'in kızı, Hz. Aişe'nin ablasıdır. Lakabı: Zat'un Nitakeyn (iki kuşaklı)

Müşriklerin eziyet ve işkenceleri dayanılmaz olunca Medine'ye göç etme konusunda Müslümanlara izin verildi. Müminlerin gidişi genellikle gizli gizli, gece vakti, sessiz sedasız oluyordu. Çünkü müşrikler, rahatça yaşamalarına izin vermedikleri gibi, rahatça çekip gitmelerine de izin vermiyorlardı.

Sadece Hz. Ömer, güpegündüz, kılıcını kuşandı, Kâbe'ye gitti, ziyaretini yaptı ve kendisini "Acaba ne yapacak?" diye merakla izleyen müşriklere:

"Ben Medine'ye gidiyorum. Karısını dul, çocuğunu yetim bırakmak isteyen arkamdan gelip, bana engel olmaya kalksın!" diye bağırarak, Medine yollarına revan oldu.

O böyleydi! Ama herkes böyle değildi...

Hz. Ömer'in göstere göstere yaptığı hicretin üzerinden on beş gün geçmişti...

Mekke'nin azılı müşriklerini bir telaş aldı. Bütün Müslümanlar birer birer Medine'ye gidiyorlardı ya, demek ki sonunda Peygamber Efendimiz de (s.a.s) gidecekti. Ve eğer, o da giderse; Medine'de birlik olurlar, güçlenirler ve daha da baş edilmez bir hale gelirlerdi.

Ebu Cehil'in yaptığı şeytanî bir planla Peygamber Efendimizi (s.a.s) öldürmeye karar verdiler.

Ancak Cenab-ı Hakk, Resulü'ne (s.a.s) hicret emrini verdi. Peygamber Efendimiz (s.a.s), bu yolculuğa tek başına değil, kaç zamandır hicret etmek istediği halde, "Acele etme, belki Allah sana bir yol arkadaşı bulur" diyerek göndermediği Hz. Ebu Bekir ile çıkacaktı. Bu haberi kendisine vermesi ve hazırlıklara başlamasını söylemek üzere, gündüzün en sıcak vaktinde, Hz. Ebu Bekir'in kapısını çaldı.

Bu beklenmedik bir ziyaretti. Çünkü Peygamber Efendimiz (s.a.s), Hz. Ebu Bekir'in evine sabah ve akşam vakitleri olmak üzere günde iki kere gelirdi. Gün ortasında hiç gelmezdi.

Peygamberimizi öldürmek maksadı ile evinin etrafını saran müşrikler ise, Peygamber Efendimizin (s.a.s) çoktan gitmiş olduğunu anlayınca öfkelerinden deliye döndüler. Hele de Ebu Cehil... Doğruca Hz. Ebu Bekir'in evine gidip, kapıyı kırar gibi çaldı. Hz. Esmâ ve Hz. Aişe kapıyı açtı. Ebu Cehil'in gözü iyice dönmüştü. Hz. Esmâ'ya babasının nerede olduğunu sordu. Demek ki, Peygamber Efendimizin, gittiyse, yola en sadık dostu Hz. Ebu Bekir ile çıktığını anlayacak kadar kafası çalışıyordu...

H . Esmâ, "Bilmiyorum!" diye cevap verdi.

Ebu Cehil'in öfkesi daha da arttı ve Esmâ annemize kırılasıca elleriyle şiddetli bir tokat attı. Öyle ki, H . Esmâ'nın kulaklarındaki küpeler fırlayıp yere d  t . Fakat verdiği cevap yine de i medi: "Bilmiyorum!"

Aldıkları tedbirlerle ve Allah'ın yardımıyla, Peygamber Efendimiz ve H . Ebu Bekir Medine'ye sa  salim ula tılar. Daha sonra Peygamber Efendimizin ailesi ve H . Ebu Bekir'in ailesi hicret etti. Medine'de yeni bir hayat ba ladı onlar için.

H . Esmâ hicret esnasında hamileydi. Medine'de doğum yaptı. H . Esmâ'nın bebeği muhacirlerden Medine'de ilk doğan bebek oldu ve Müslümanları çok sevindirdi. bu bebeğe Abdullah adını verdiler, Abdullah b. Zübeyr. Abdullah kendisine annesi ve teyzesi sorulduğunda şöyle derdi:

"H . Ai e ve kardeşi Esmâ'dan daha cömert kadın görmedim. Ama onların cömertlikleri birbirinden farklıydı. Ai e, azar azar biriktirir,  o alınca da fakirlere da ıtırdı. Esmâ ise, yarına bir şey bırakmaz, eline geçeni hemen ihtiyacı olanlara da ıtırdı..."

Allah ondan razı olsun...

MUS'AB BİN UMEYR

20'li yaşlarda Müslüman oldu. İslam'ın ilk öğretmenidir. Uhud şehitlerindendir.

Sadece yakışıklı değil; aynı zamanda Mekke'nin en zengin ailesinin de oğluydu. Omuzlarına kadar dökülen temiz, bakımlı ve gür saçları, görenin mutlaka dönüp bir kez daha görmeye gayret ettiği güzel bir çehresi vardı.

O gece ilk Müslümanların saflarına katılan Mus'ab'ın İslam ile şereflenmesi, öteki sahâbîlerle birlikte, onun hakkında, "Mekke'de Mus'ab'dan daha güzel saçlı, daha güzel giyinen ve daha çok nimetler içinde yaşayan birini görmedim" buyuran Peygamber Efendimizi (s.a.s) de, çok sevindirmişti.

Mus'ab'ın ailesi, Mekke'nin saygın ve söz sahibi ailelerinden biriydi. Peygamberimize ve İslam'a karşı son derece katı bir tutum içindeydiler. Mus'ab, Peygamber Efendimizi (s.a.s), gizli gizli ziyaret ediyor, mümin kardeşleri ile köşe bucak saklanarak, gizli gizli görüşüyor, namazlarını gizli gizli kılıyordu.

Hem komşuları, hem de akrabaları olan Osman b. Talha, Mus'ab'ın namaz kıldığı haberini koş ailesine yetiştirdi. Oğullarının namaza başladığını öğrenen ailesi ve akrabaları âdeta çılgına döndüler. Bu onlar için öyle beklenmedik bir haberdi ki, ne yapacaklarını bilemediler.

Annesi öfkeden deliye döndü. Sonunda oğullarını yaka paça sürükleyip evin bir odasına hapsettiler. Hayat, giderek zorlaşmaktaydı. Fakat o bütün bu zorluklara ve kat kat daha fazlasına göğüs gerebilecek bir gençti.

Mus'ab b. Umeyr nasıl olduysa, Müslümanlardan bir grubun, Peygamber Aleyhisselam'ın emri ve izni ile Habeşistan'a hicret için yola çıkmak üzere hazırlık yaptıklarını öğrendi. Hapsedildiği yerden kaçıp, hicret kafilisine koş a katıldı.

Mus'ab için bu yolculuk, sahip olduğu bütün dünya nimetlerini, Allah ve Resulü (s.a.s) uğruna, bir daha geri dönmek üzere terk etmek anlamına geliyordu. Ve Mus'ab, bunun farkındaydı...

Medine'den gelen bir grup Peygamber Efendimiz (s.a.s) ile görüşmek için Mekke'ye geldiklerinde, kendilerine İslam'ı anlatacak, ayetleri öğretecek birini istediler.

Peygamber Aleyhisselam, bu iş için Mus'ab b. Umeyr'i görevlendirdi. Mus'ab, her şeyiyle Medine'de İslam'ın hem temsilciliğini, hem bayraktarlığını, hem de öğretmenliğini yapabilecek bir kimseydi. Böylece, Mekke'den Medine'ye ilk hicret eden de Mus'ab oldu.

Mus'ab'ın Medine günleri çok bereketli geçti. O, insanlara hitap etmeyi çok iyi biliyordu. Zaten görünüşündeki incelik ve güzellik, insanların ondan daha ilk bakışta hoşlanmasını sağlıyordu.

Bir yılın sonunda Mus'ab, beraberindeki 70 Medineli Müslüman ile birlikte Mekke'yi, Peygamber Efendimiz'i ve Kâbe'yi ziyaret için geri geldi. Bu Medineli Müslümanların büyük çoğunluğu, Peygamber Efendimizi hiç görmeden Müslüman olmuş kimselerdi.

Mus'ab, Peygamber Efendimize (s.a.s), Medine'deki faaliyetler hakkında bilgi verdi. Haberler çok iyiydi. Medine'de, İslam'ın konuşulmadığı ve girmediği hemen hemen hiçbir ev kalmamıştı. Peygamberimiz ve Mekke Müslümanları bu habere çok sevindiler. Mus'ab, Mekke'deyken annesi kendisine şöyle bir haber gönderdi: "**Hayırsız evlat, Mekke'ye gelip**

de benden önce bir başkasını nasıl ziyaret edebiliyorsun?! Mus'ab'ın cevabı şu şekilde oldu:

"Ben Allah'ın Elçisinden (s.a.s) önce hiç kimseyi ziyaret edemem!"

Sonra Peygamberimizden izin alarak annesinin yanına giden Mus'ab, annesinin; "Hâlâ o yanlış inançlar üzerine misin?" şeklindeki sorusuyla karşılaşınca şu cevabı verdi:

"Anacığım! Ben Muhammed'in (s.a.s) dini üzereyim. O din de Allah'ın gönderdiği hak dindir. Benim sana olan düşkünlüğümü ve sevgimi bilirsin. Benim inandığım Allah'a ve Resûlüne sen de inan. Bunu bütün samimiyetimle istiyorum."

Annesi, "Bu nasıl olur? Ben Müslüman olsam, bütün Mekke bana gülmez mi?" diye cevap verdi. Ve Mus'ab'ın dinine girmeyeceğine dair tapındığı yıldızlar üzerine yemin ederek oğlunu ebediyen kapısından kovdu. Ana oğul bir daha görüşmemek üzere böyle ayrıldılar.

Mekke'de iki ay kalan Mus'ab b. Umeyr, tekrar Medine'ye döndü. Bu süre içinde Peygamber Efendimizden yeni gelen ayetleri öğrendi ve ders aldı.

Medine'ye döndükten kısa bir süre sonra Allah, Sevgili Peygamberimize (s.a.s) hicret emrini verdi. Böylece, hem ensarın hem de muhacirin Peygamberimize olan hasreti son buldu.

Allah Resulü (s.a.s), Mus'ab'ı çok sever ve çok takdir ederdi. Bir başka gün, onu yine üzerindeki eski püskü elbiselerle gördü ve şöyle buyurdu:

"Kalbinde Allah'ın nurunun bulunduğu şu kimseye bakın! Anne ve babası onu en iyi yiyecek ve içeceklerle besliyorlardı. Bütün bunları Allah ve Resulü'ne olan sevgisinden dolayı bırakıp bu hale geldi. Allah ve Resulünün sevgisi, onu gördüğünüz hâle getirmiştir."

Mus'ab b. Umeyr, Bedir Savaşı'nda muhacir Müslümanların sancaktarlığını yaptı. Uhud'da ise bütün İslam ordusunun sancaktarıydı.

Harbin en şiddetli zamanında, Peygamberimizin (s.a.s), yanında yer aldı. Öteki kahraman sahâbîler gibi, Allah'ın Elçisi'ne (s.a.s) kasteden her kılıç darbesine, bedenini kalkan yaptı.

Okçuların, yerlerini terk etmesi sonucu savaş, İslam ordusunun aleyhine dönmeye başladığı o kıpkızıl zamanlarda İbn Kâmia adında, üzerine çift kat zırh giymiş bir müşrik savaşçı, Peygamberimize iyice yaklaşmıştı. Öyle ki, onunla Resulullah (s.a.s) arasında kala kala Mus'ab b. Umeyr ve Hz. Nesibe annemiz kalmıştı.

İbn Kâmia, kılıç darbelerinden etkilenmiyordu fakat indirdiği bir kılıç darbesi ile Mus'ab'ın sağ kolunu kopardı. İslam sancağını yere düşürmemek için, onu sol kolu ile sıkıca kavrayan Mus'ab b. Umeyr, ikinci bir kılıç darbesi ile sol kolunu da yitirdi.

Başı ve bedeninin geri kalanı ile sancağı düşürmemek için insanüstü bir gayret sarf eden Mus'ab, İbn Kâmia'nın bir mızrak darbesi ile şehit oldu. Yere düşen sancağı, Hz. Ali yetişip ayağa kaldırdı.

Son anlarına kadar hem mücadele ediyor hem de: "Muhammed ancak bir peygamberdir, ondan önce de başka peygamberler gelip geçmiştir..." ayetini okuyordu.

Harbin sonunda Hz. Hamza gibi İslam'ın gözbebeği pek çok sahabe ile birlikte Mus'ab b. Umeyr de şehit oldu. Mus'ab, şehit olduğunda üzerinde kısıcık bir hırka vardı. Onu kefenlemek için bundan başka hiçbir şey bulamadılar. Başını örttüklerinde ayakları, ayaklarını örttüklerinde başı açıkta kalıyordu. Allah Resulü'ne (s.a.s) bu durumu haber verdiler, "Başından itibaren örtün, açıkta kalan yerlerini de izhir otunun yaprakları ile kapatın" buyurdu.

Allah Resulü (s.a.s) üzgündü, Mus'ab'ın başında hüznle durdu ve:

"Ben seni Mekke'de gördüğüm zaman senden daha ince ipek elbise giyen, senden daha güzel görünümlü bir yiğit yoktu! Şimdi sen bir hırka içinde saç baş karmakarışık bir haldesin!" dedikten sonra şu ayeti okudu:

"Müminler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar, hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir."

ENES BİN MALİK

Henüz 5 yaşındayken annesi tarafından Peygamberimizin yanına İslam'ı öğrensin diye verildi. İslam âlimidir. 2286 adet hadis rivayet etmiştir.

Medine, hasretli bir bekleyiş içindeydi... Allah Resulü (s.a.s), Mekke'den yola çıkmıştı çünkü, geliyordu...

Gerek Mekke'den hicret eden Müslümanları, gerekse pek çoğu Allah Rasülün'ü (s.a.s) henüz hiç görmemiş Medine'nin taze müminlerini, büyük bir heyecan sarıp sarmaladı.

Kadınlar, çocuklar, ihtiyarlar, gençler her sabah Medine'nin yollarına çıkar, tepelerine kurulur ve bıkıp usanmadan ellerini siper ettikleri nemli gözlerle ufku tarar dururlardı...

Ümmü Süleym'in küçük oğlu Enes b. Malik de Medine'nin öteki çocukları gibi merakla, Peygamber Aleyhisselam'ın gelişini bekleyenler arasındaydı.

"Peygamber bir gelse."

"Elini öpsem."

"Allah'ın Elçisi'ne (s.a.s) onu ne kadar sevdiğimi söylesem..."

Resûlullah (s.a.s) şehre girerken, Medinelilerin sevinç çığlıkları yeri göğü inletiyordu. Allah'ın Elçisi (s.a.s) Medine'yi şereflettiğinde, Müminler onun etrafında pervane gibi dönüyor, her bir ihtiyacını karşılamak ve Allah'ın Elçisine (s.a.s) bir hediye vermek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Enes'in anneciği, Peygamber Aleyhisselam'ın huzuruna vardığında:

"Ey Allah'ın Elçisi!" dedi. "Medine'nin kadınları ve erkekleri arasında sana hediye vermeyen kimse kalmadı. Ben şu oğlumdan başka sana getirecek daha kıymetli bir şey bulamadım. Lütfen onu kabul buyur da, sana hizmet etsin.

Bu benim oğlum Enescik'tir. Henüz ergen değildir. Ama okuma yazma bilmektedir.

Zeki ve ince bir çocuktur, Ey Allah'ın Elçisi, ne olur ona dua buyurun."

Peygamberimiz (s.a.s), Ümmü Süleym annemizin bu samimi ve içten ricası karşısında Enescik'e şöyle dua etti:

"Allah'ım! Onun malını ve çocuklarım arttır, günahlarını affet cennete koy!"

Enes b. Malik, Allah Resûlü'nün (s.a.s) hizmetine on yaşında girdi. Onun yanında büyüdü, onunla yaşadı. Çocukluktan gençliğe onun dizinin dibinde geçti. On yıl boyunca Allah Resulü'ne (s.a.s) hizmet etti.

Peygamber Aleyhisselam'ın ona, "Ya Büneyye" derdi. Bu, "oğulcuğum" demektir. Bazen de şakalaşır, "Ey iki kulaklı!" diye çağırırdı küçük hizmetkârını. Enes b. Malik'in, sahabe arasındaki unvanı ise 'Hadimi Nebî' yani 'Peygamberin Hizmetkârı' idi.

O, Allah Resulü'nün (s.a.s) çok yakınında bulunan yedi Muksirun'dan bir tanesiydi yani çok hadis bilen yedi kişiden biriydi. 2286 adet Peygamber sözü, kendisinden bu güne kadar bizlere eksiksiz ulaşmıştır.

Hiz. Enes, Resûlullah Efendimiz (s.a.s) vefat ettiğinde on dokuz yaşındaydı. Allah, Peygamber Aleyhisselam'ın onun hakkında ettiği duayı kabul etti. Uzun ve bereketli bir ömür yaşadı. Vefat ettiğinde yüz yaşını geçmişti.

ZEYD BİN SABİT

10-11 yaşlarında Müslüman oldu. Vahiy kâtibidir.

Babası öldüğünde altı yaşında olan Zeyd bin Sabit'in annesi Nevvar binti Mâlik, kısa bir süre sonra Müslüman olduğu için, çocukluğu Müslüman bir annenin kollarında geçti.

Allah Resulü (s.a.s) Medine'ye hicret ettiğinde Zeyd bin Sabit on yaşlarındaydı. Akrabaları onu aldılar ve Peygamber Efendimizin (s.a.s) huzuruna götürüp **"Ey Allah'ın Elçisi (s.a.s), bu çocuk on yedi sureyi biliyor"** dediler. Allah Resulü, Zeyd'den okumasını istedi. O da güzelce okudu. Efendimiz (s.a.s), onun okumasını çok beğendi. Kendisine iltifatlarda bulundu ve Zeyd bin Sabit'i çok sevdi.

Vahiy Kâtibi

Peygamber Efendimizin (s.a.s), Bedir'de esir edilenleri bırakma şartlarından biri on kişiye okuma yazma öğretmektir. Zeyd bin Sabit de okumayı ve yazmayı bu şekilde öğrenenlerdendi. Sahabe efendilerimizi, erişilmez bir zirveye taşıyan en önemli özelliklerden bir tanesi, Melek Cebrail'in getirdiği ayetleri, hemencecik Allah'ın Elçisi'nin (s.a.s) mübarek ağzından işitmeleriydi. Onlar, zaman zaman vahyin gelişine şahit oluyorlardı.

Peygamber Efendimiz (s.a.s), Allah'ın ayetlerini ilk onlara okuyor, ilk onlara ezberletiyor, ilk onlara ders veriyor ve ilk onlara yazdırıyordu. Zeyd bin Sabit, yazmayı iyice öğrenir öğrenmez bu vahiy kâtiplerinden biri oldu.

Peygamber Efendimiz (s.a.s), ona ayetleri yazdırır, sonra yazdığını teker teker okutarak kontrol ederdi.

Yabancı Dil

Allah Resulü (s.a.s), yabancı ülkelerin idarecilerine mektuplar yazıyor, onların bir kısmından da kendisine mektuplar geliyordu. Bu mektuplar genelde Medine'de yaşayan Yahudilerden bir kısım adamlara yazdırılıyordu. Gelen mektupları da onlar okuyordu. Çünkü aralarında başka dil bilenler vardı. Fakat Allah Resulü (s.a.s), Müslüman olmamış Yahudilere güvenmiyordu. Onlardan emin değildi. Acaba söylediklerini bire bir yazıyorlar mıydı?

Bu önemli görev emin bir kimseye verilmeliydi. Ve Allah'ın Elçisi (s.a.s) Zeyd bin Sabit'e emretti: **"Ey Zeyd! Benim için Yahudilerin yazısını öğren, çünkü ben söylediğim şeylerde onlardan emin olamıyorum."**

Zeyd bin Sabit çok kısa bir süre içinde İbranice okuyup yazmasını öğrendi. Bir süre sonra kendisine Süryanice öğrenmesi emredildi. Zeyd, bunu da kısa bir süre içinde başardı.

Bundan sonra, Allah Resulü'nün (s.a.s) Arapça dışında bir dil ile yazılması icap eden mektuplarını yazıp okumak görevi Zeyd'in oldu. Zeyd bin Sabit'in Allah'ın yardımı ve izniyle yani bir dil öğrenme konusundaki kabiliyeti, gerçekten de göz kamaştıracak seviyedeydi. Rumca, Habeşçe ve Mısır halkının kullandığı dili öğrenmiş olduğu rivayet edilir.

Mushaf Kurulunun Başkanı

Hız. Ömer, Kur'an'ı bilen hafızların çoğunun şehit olmasından sonra Hız. Ebu Bekir'e Kur'an'ın bir kitap haline getirilmesi gerektiğini söyledi. Karar alındı. Bu iş için, hem hafız, hem de vahiy kâtibî olan Zeyd bin Sabit görevlendirildi. Onun başkanlığında aralarında, Hız. Ömer, Hız. Ali, Hız. Osman gibi Peygamberimizin dizinin dibinden ayrılmamış kimselerden kurulan heyet tam bir yıl, dünyanın en titiz çalışmasını yaptılar.

Aslında Zeyd, Kur'an'ı ezbere en iyi bilenlerden biriydi. Ancak oturup kendi başına ayetleri yazmadı.

"Her kim 'ben Allah'ın Elçisi'nden (s.a.s) Kur'an namına bir şey öğrendim' diyorsa onu bana getirsin!" dedi.

Elinde yazılı bir ayet olan, yazılı ayetleri getirdi. Ezberinde olanlar da gelip okudular. Zeyd bin Sabit, bu okunan ve getirilen ayetleri birbiriyle karşılaştırdı. Böylece tüm ayetler, günümüze kadar gelen haliyle sıralanıp derilere, hurma yapraklarına yazıldı. Hazırlanan bu nüsha iki kez baştan sona okundu. Böylece Kur'an, adına Mushaf denen bir kitap haline getirilmiş oldu

Gencecik yaşında dâhil olduğu İslam halkasının en çalışkan, en faydalı, en gayretli talebelerinden, Kur'an'ın bize böylesine sapasağlam ulaşmasında en çok emeği geçenlerdendi.

Allah ondan razı olsun.

SAİD BİN ZEYD

On ikinci Müslüman, Cennetle müjdelenen sahabeden.

Peygamberlik henüz gelmeden yıllar önce Zeyd b. Amr b. Nufeyl adında bir adam vardı. Tek Allah'a inanan, putlara tapanları uyaran bir adam. Rahatsız olanlar Onu Mekke'den attılar.

"Allah'ım sana ibadet etmek istiyorum. Fakat nasıl ibadet edeceğimi bilemiyorum. Eğer bilseydim, Sana hep öyle ibadet ederdim" diye ağlaya ağlaya Rabbine yalvaran bir kuldu.

Son bir çare olarak, Şam taraflarına gidip, İbrahim Peygamber'in unutulmaya yüz tutmuş dinini aramaya başladı. Kendisine eski kitaplardan bilgisi olan bir rahipten bahsettiler. Rahibi buldu, ona ne aradığını söyledi. Rahip ise, şöyle cevap verdi:

"Ey Mekkeli! Sen bugün artık olmayan bir dini arıyorsun. Fakat aradığın şey burada değildir. Sen memleketine geri dön! Allah senin kavminden, İbrahim'in dinini yenileyecek kimseyi gönderecektir. Eğer onun zamanına yetişirsen ondan ayrılma."

Zeyd, bu haber üzerine derhal Mekke'ye doğru yola çıktı. O yolda iken Allah, Sevgili Peygamberimize (s.a.s), Melek Cebrail'i gönderdi ve peygamberliğini bildirdi.

Fakat Zeyd b. Amr b. Nufeyl, bunu göremedi. Çünkü yolda bazı çöl eşkıyalarının saldırısına uğradı ve eşkıyalar tarafından öldürüldü. Son nefesini vermeden önce, şöyle dua ediyordu:

"Yâ Rabbi! Beni bu hayırlı şeyden mahrum ettiysen, oğlum Said'i ondan mahrum etme."

İşte bu duası kabul olan kişi Said bin Zeyd' in babasıydı. Said, Müslüman olduğunda yirmi yaşında bile değildi. Gencecik bir delikanlıydı. Said b. Zeyd, İslam'a tek başına değil; hanımı Fatıma binti Hattab ile birlikte girdi. Fatıma, Hz. Ömer'in kız kardeşi idi. O da yirmi yaşından önce Müslüman olan gencecik bir hanım sahâbî idi.

Said b. Zeyd, kapıyı açtı ve Habbab bin Eret'i içeriye aldı. Tâhâ Sûresi'nin yeni nazil olduğu zamanlardı. Said b. Zeyd, hanımı Fatıma, Habbab'ın öğretmesi ile yeni ayetleri okumaya ve öğrenmeye çalışıyorlardı. Ama kısa bir süre sonra kapı öfkeli bir gürültüyle çalınmaya başladı.

Kapıyı çalanın bağııp çağırmasından Ömer b. Hattab olduğunu anladılar. Habbab'ı acele ile bir köşeye gizlediler. Büyük bir hışımla içeriye giren Hz. Ömer, Said'e:

"Ne okuyordunuz?" diye sordu.

"Ne okuması? Kendi aramızda konuşuyorduk" diye cevap verdi Said.

Fakat Hz. Ömer, içeride okunanları duyacak kadar uzun bir zamandır pencerenin önünde beklediği için, bu sözler onu ikna etmedi. Öfkesi daha da kabardı. Said'e vurmaya başladı. Kocasının gözleri önünde dayak yemesine dayanamayan Fatıma araya girmeye kalktıysa da, Hz. Ömer ona da bir tokat atmaktan çekinmedi. Ağzı burnu kan içinde kalan Fatıma, ağabeyinin yüzüne büyük bir kararlılıkla bakarak:

"Ben de Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şahidim!" dedi.

Ömer b. Hattab durdu. Kız kardeşinin ve eniştesinin bu halleri onu biraz olsun sakinleştirmişti.

"Bana okuduğunuz şeyleri verin, ben de okuyayım." dedi.

Fatıma, ona Habbab'ın az önce getirdiği sayfaları verdi. Ömer, Habbab gibi Mekke'de okuma yazma bilen sayılı kişilerden biri olduğu için, ayetleri okumaya başladı.

"Ben Allah'ım; Benden başta tanrı yoktur. Yalnız Bana kulluk et. Beni anmak için de namaz kıl." ayetini okuduğunda, Peygamberimizi (s.a.s) kastederek; **"Beni onun yanına götürün!"** dedi.

Said b. Zeyd, İslam'a ilk giren öteki mümin kardeşleri gibi, Mekke müşriklerinden eziyet gördü, boykot yıllarında feci açlık sıkıntısı çekenlerden oldu. Resulullah'ın hüznün yıllarında onun da gönlü hüznle kavruldu. Hayattayken Cennetle müjdelenen on sahâbîden biridir.

Medine'ye hicret ettikten sonra hayatının son nefesine kadar, İslam için gayret etti. Bedir Savaşı hariç, bütün harplerde yerini aldı. Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali zamanlarında fikrine hürmet edilen bir sahâbî idi.

Allah, ondan razı olsun.